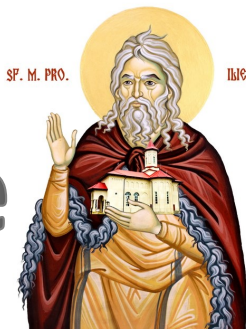


# Speranța

## Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier  
Speranța din Piatra-Neamț



### Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei)

**Apostolul** citit ne poartă în Antiohia Siriei, o metropolă a lumii antice. Aici ajung în jurul anului 43 mai mulți ucenici ai Domnului care părăsiseră Țara Sfântă din cauza persecuției iscată acolo odată cu martiriul Sf. Ștefan. Majoritatea propovăduiesc numai evreilor din oraș, dar câțiva, născuți în Cipru și Cirene (azi în Libia), familiarizați cu lumea elenistică, vorbesc și păgânilor.

Din ei se convertesc așa de mulți, încât Biserica din Ierusalim trimite pe Sf. Barnaba să organizeze comunitatea, ceea ce el reușește pentru că era plin de Duh Sfânt și de bunătate. Având nevoie de ajutor, cheamă din Tarsul Ciliciei (Sudul Turciei) pe proaspăt convertitul Saul (care va lua mai târziu supranumele de Paul-Pavel, după un proconsul roman pe care îl convertește), și el un om foarte învățat, râvnitor și plin de Duh Sfânt. Amândoi învață oamenii timp de un an pentru a-i edifica în credință, apoi pleacă să propovăduiască în tot răsăritul Imperiului Roman.

Aici, ucenicii lui Hristos primesc numele de "creștini". La început o poreclă care să ajute pe păgâni să ne identifice mai ușor, titlul de creștin a ajuns în timp să desemneze doar pe membrii Bisericii. Ereticii și cei care nu își trăiesc credința nu mai merită acest apelativ. Ereticii, pentru că au deformat cuvintele Mântuitorului, nu au ce căuta să se numească după Dumnezeu-Cuvântul Care s-a întrupat pentru noi. Cei care nu-și trăiesc credința, ponegrind numele de creștin care de la Hristos provine, sunt mai răi decât păgânii, spune Sf. Vasile. Cei care încearcă să aibă o relație cu Hristos, dar în afara Bisericii, nu avem voie să-i numim creștini, chiar dacă Statul și alte instituții îi pun pe toți în aceeași oală și-i numesc creștini.

Faptul că în Apostol întâlnim profeți trimiși pentru binele Bisericii, arată că darul profeției nu a rămas doar pentru Vechiul Testament, ci și în vremurile de nevoie de după întruparea Domnului, Duhul Sfânt lucrează ca oamenii să știe ce îi așteaptă și să se pregătească.

**Sf. Evanghelie** ne provoacă, privind la femeia samarineancă, să avem grijă să recunoaștem cercetarea Domnului în viața noastră, să fim atenți la semne, să răspundem corect, să primim bine această cercetare, pentru ca să primim mult folos dintr-înșă, nelăsând un așa bun prilej de pocănță și sfințire să treacă pe lângă noi. Dintr-o femeie samarineancă, un neam respins și hulit de evrei,

pentru că își amestecaseră sângele cu păgânii, o persoană cu mari neîmpliniri în viața personală în care nu-și găsea statornicia și împlinirea, ajunge Sfânta Muceniță Fotinia (Luminița), pomenită în calendar la 26 februarie.

Când Domnul i-a cerut sfintei apă, ea s-a mirat doar, adică "ești sigur? Să nu zici apoi că te-am spurcat eu, că ai primit apă din mâna mea." Putea să fie țâfnoasă, avea problemele ei sentimentale, 2 băieți acasă, dar nu, ea a vrut doar să facă bine și binele ei să nu facă rău.

În al doilea rând, când discuția s-a mutat la apa cea vie, adică o apă care să hrănească și sufletul, nu doar trupul, ea nu a zis că religia e o problemă privată, că ce a apucat de la părinți așa duce mai departe, ci a cerut dovezi și a recunoscut că cel cu care locuia nu îi este soț după legea lui Dumnezeu. Ca urmare, primește o primă dovadă, faptul că omul din fața ei știe toate ca un prooroc. În plus, să observăm că nici Mântuitorul nu-i spune că amestecul ei de iudaism și păgânism nu e bun de nimic, că e o sectară, o eretică, ci folosește ce avea bun ca să adauge ceva și mai bun. Și pe iudaism, și pe păgânism, folosindu-Se de tot ce e bun în sufletul omului, Dumnezeu construiește. Pentru că nu era vreun teolog, Domnul nu o învinovățește că se închină lui Dumnezeu fără să-L cunoască de fapt cu adevărat.

Și oamenii chemați de ea din cetate să-L asculte pe

Domnul Hristos s-au convins singuri, simțind puterea și adevărul din omul ce le stătea în față, că acela este Mesia-Hristos. Această simțire nu o au însă decât cei care Îl caută pe Dumnezeu sincer, chiar dacă nu corect, și El Însuși le iese cumva în cale. Altfel, cel mai mare sfânt să-l avem în față, trecem pe lângă el disprețuitori și știind noi mai bine.

Iată deci, oricât de păcătoși am fi și departe de Dumnezeu, să ne păstrăm bunul simț, să nu zicem întunericului lumină, să nu ne fudulim cu păcatele, și să ne închinăm lui Dumnezeu cum putem, rugându-ne ca să aducă lumină în viața noastră, să ne dea o apă vie ca să nu mai simțim uscăciunea păcatului, și momentul va veni. Chiar și când avem impresia că deja L-am întâlnit pe Domnul și-L avem în viață, câtă vreme nu simțim harul ca pe un izvor ce adapă viața noastră și pe a celor din jur, mai avem nevoie de noi și noi cercetări dumnezeiești.

Rugăciunea în duh și adevăr este în primul rând cea corectă în conținutul ei și din inimă, nu formală. În al doilea rând, este cea înălțată din suflet care se pocăiește, sau se menține curat după Spovedanie, suflet unit cu Duhul Sfânt, Duhul Adevărului, Duhul lui Hristos, și prin aceasta roditor în dragoste, bucurie, pace, facere de bine, îndelungă răbdare, curăție, înfrânare de la rău. Astfel de rugători își dorește Domnul și îi ascultă și îi primește.

S-au strâns 8689 lei pentru candelabru.